

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Tdo/44/2021                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 5117010878                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.11.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Pavol Farkaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:5117010878.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného T. S. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 29. novembra 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného T. S. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. júna 2020, sp. zn. 1To/26/2020, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného T. S. o d m i e t a .

### Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 12. novembra 2019, sp. zn. 3T/69/2017 uznal obvineného T. S. (ďalej tiež „obvinený“) vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

- ako otec maloletých synov P. S., nar. XX.XX.XXXX a J. S., nar. XX.XX.XXXX, voči ktorým má zákonnú vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona o rodine, ktorej výška bola určená rozsudkom Obvodného súdu pre Prahu 9 spisová značka 25Nc/227/2013 zo dňa 17.04.2014, právoplatným dňa 07.01.2015 a vykonateľným dňa 18.06.2014 v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Prahe spisová značka 39Co 354/2014 zo dňa 22.10.2014, mesačne vo výške na syna P. sumou 350,-Eur s účinnosťou od 01.02.2013 a na syna J. sumou 270,-Eur s účinnosťou od 01.02.2013 do 31.08.2013 a následne s účinnosťou od 01.09.2013 v sume 350,-Eur vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky detí Mgr. C. S., narodenéj XX.XX.XXXX, trvale bytom W., P. P. XXXX/X, ktorá má synov zverených do osobnej starostlivosti, ako aj rozsudkom Okresného súdu Žilina spisová značka 9P/94/2015 zo dňa 26.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.04.2019 a vykonateľnosť dňa 05.03.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline spisová značka 7CoP/17/2019 zo dňa 27.03.2019, mesačne vo výške na syna P. sumou 380,-Eur a na syna J. sumou 370,-Eur s účinnosťou od 05.03.2018 vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky detí Mgr. C. S., si túto svoju vyživovaciu povinnosť neplní v plnej výške od mesiaca november 2014 doposiaľ, pričom v období jeho evidencie ako uchádzača o zamestnanie na úrade práce od 07.03.2017 do 31.08.2017 mohol s

poukazom na priznanú podporu v nezamestnanosti prispievať na obe deti spoju sumou aspoň 200,-Eur mesačne, za celé obdobie od 01.11.2014 do dňa vyhlásenia tohto rozsudku na výživnom spolu uhradil sumu 21.648,42 Eur, a týmto svojím konaním vydal oprávnené osoby do nebezpečenstva núdze, ktorú matke detí pomáhajú odvracať Ing. F. S. a C. S. finančnou a materiálnou pomocou, čím tak zavinil na výživnom za obdobie od 01.11.2014 do dňa vyhlásenia rozsudku, t. j. 12.11.2019 dlh vo výške 18.351,-Eur k rukám Mgr. C. S..

Za to okresný súd uložil obvinenému T. S. podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, výkon ktorého mu okresný súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložil a obvinenému podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky.

Proti rozsudku okresného súdu podali obvinený a prokurátor odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“) tak, že zrušil odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám rozhodol, pričom podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona uložil obvinenému T. S. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obvinenému určil skúšobnú dobu vo výmere 3 (tri) roky. Súčasne okresný súd podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona obvinenému uložil povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností, zaplatil zameškané výživné. Krajský súd v Žiline jeho odvolanie ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech, prostredníctvom obhajkyne JUDr. Sabíny Hodoňovej, PhD. dovolanie, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j. že dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu má byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal s tvrdením, že rozhodnutie súdov o jeho vine má byť v rozpore s princípom „ultima ratio“ a závažnosť skutku mu kladeného za vinu má byť nepatrná, a preto mali sudy v základnom konaní porušiť ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona. V súdnom spise v jeho veci nemá byť „jediný dôkaz“ o tom, že by jeho konaním, teda riadnym neplnením vyživovacej povinnosti k dvom deťom, vydal svoje deti do nebezpečenstva núdze. Podľa obvineného taktiež má absentovať aj zavinenie ako subjektívna stránka trestného činu a podľa jeho slov nikdy nemal v úmysle neplniť si vyživovaciu povinnosť. Podľa jeho názoru skutočnosť, že riadne, teda v plnom rozsahu neplnil vyživovaciu povinnosť k svojim dvom deťom, malo byť spôsobené objektívnymi dôvodmi ústiacimi až do „nemožnosti riadneho plnenia“ vyživovacej povinnosti, ktoré nachádzal v tom, že po rozvrate manželstva trpel úzkostnou depresívnou poruchou chronického charakteru a v dôsledku ďalších pridružených chorôb bol dočasne zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie v roku 2017, stal sa čiastočne invalidným od septembra 2018 a mal aj majetok zablokovaný exekúciami „spôsobenými“ bývalou manželkou. Ďalej poukázal na to, že sudy v základnom konaní mali predovšetkým nesprávne posúdiť predbežnú otázku výšky jeho vyživovacej povinnosti a schopnosti plniť túto povinnosť k dvom deťom, keď sudcovia v trestnom konaní nie sú viazaní výrokmi civilných súdov o výške vyživovacej povinnosti. Konštatovanie trestných súdov o tom, že nemal žiadny objektívny dôvod neplniť svoje vyživovacie povinnosti k dvom deťom v podstate v takej výške ako boli stanovené súdnymi rozhodnutiami v civilných konaniach (s výnimkou doby evidovania obvineného ako uchádzača o zamestnanie od 07. marca 2017 do 31. augusta 2017 - pozn. dovolacieho súdu), pokladá za nesprávny. V ďalšej časti dovolania obvinený namietal záver súdov, že bolo v jeho možnostiach plniť vyživovaciu povinnosť na svoje dve deti, s výnimkou vyššie uvedeného obdobia s poukazom na to, že od 21. septembra 2018 bol uznaný za invalidného s poklesom pracovnej schopnosti o 35%. Taktiež uviedol, že na udržanie spoločne nadobudnutého majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve s bývalou manželkou platil bližšie nekonkretizované „nemalé finančné prostriedky“. Obvinený hodnotil ako účelové výpovede svedkov C. S. a Ing. F. S., na podklade ktorých sudy v základnom konaní dospeli k záveru, že riadnym neplnením vyživovacej povinnosti vydal svoje deti do

nebezpečenstva núdze v zmysle § 207 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Proti záveru súdov o vydání oprávnených osôb do nebezpečenstva núdze v dôsledku neplnenia vyživovacej povinnosti argumentoval, že jeho bývalá manželka po čiastočnom plnení vyživovacej povinnosti, údajne ani nepožiadala o náhradné výživné v zmysle zákona č. 201/2008 Z. z. o náhradnom výživnom. Obvinený nesúhlasí s posúdením výšky jeho vyživovacích povinností súdmi v trestnom konaní a je toho názoru, že ako naturálne plnenie jeho vyživovacích povinností mali súdy akceptovať to, že jeho bývalá manželka a deti mohli bývať v ich rodinnom dome v Žiline, ktorý v čase skutku bol v jeho bezpodielovom spoluvlastníctve. V ďalšej časti dovolania obvinený odmietal záver súdov o tom, že sa bez dôležitých dôvodov vzdal svojho nadštandardného príjmu a na svoju obhajobu taktiež uvádzal, že prístroje, ktoré predal a dosiahol z nich príjem vo výške 1.000.000,- Čk, boli nadobudnuté ešte pred uzavretím manželstva. Svojej manželke uhradil súdmi určené manželské výživné vo výške 6.000,- Eur za obdobie od 02. apríla 2013 do 01. apríla 2014, ako aj trovy konania vo výške 5.003,69 Eur, a preto nechápe ako mohol vydať svoje deti do stavu núdze. Za nezákonné pokladá taktiež skúmanie jeho majetkových pomerov a príjmov v roku 2011 ako podkladu pre určenie výšky vyživovacích povinností, nakoľko neskôr už taký príjem nedosahoval a zároveň je mu kladené za vinu neplnenie vyživovacích povinností až od novembra 2014. Obvinený sa nevie zbaviť dojmu, že je diskriminovaný na podklade svojej sexuálnej orientácie a v tejto súvislosti sa mu vyjadrenie sudcu krajského súdu „nech mu s platením alimentov pomôžu jeho priatelia“ nejaví ako vyjadrenie nestranného súdu. Nad rámec prejednávanej trestnej veci uviedol, že jeho právo na styk s maloletými deťmi nie je naplnené, nakoľko do dňa spísania dovolania, mu nebolo „vôbec“ umožnené sa s ich spoločnými maloletými deťmi stretnúť, hoci aj podal návrh na súdny výkon rozhodnutia. V súvislosti s uplatnením princípu „ultima ratio“ (trestné právo ako krajný prostriedok ochrany) poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 96/2014), pripúšťajúcu uplatnenie tohto princípu prostredníctvom materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona, pri prečinoch ako kategórie menej závažných trestných činov. Zároveň obvinený aj napriek právoplatnosti výroku o jeho vine pokladá trestné konanie voči jeho osobe za „šikanózne“ a podľa jeho názoru bývalá manželka mala „zneužiť“ inštitúty trestného práva ako prostriedku nátlaku na riešenie majetkových spoluvlastníckych vzťahov bývalých manželov.

Obvinený z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona v jeho neprospech, zrušil rozsudky krajského a okresného súdu a trestnú vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej tiež „prokurátorka“), ktorá uviedla, že zo strany obvineného sa jedná o opakovanie dôvodov a argumentov, s ktorými sa už riadne vo svojich rozhodnutiach vysporiadali súdy v základnom konaní a neobsahuje žiadne nové skutočnosti. Z pohľadu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tento dovolací dôvod nie je daný, nakoľko ťažisko dokazovania je v trestnom konaní v konaní pred okresným súdom a jeho závery môže prípadne korigovať odvolací súd; dovolací súd však je už viazaný skutkovým stavom zisteným súdmi nižšieho stupňa. Prokurátorka z uvedených dôvodov navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila poškodená Mgr. C. S., ktorá poukázala na to, že po právnej stránke v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu obvinený môže uplatňovať iba námietky právne, a nie námietky skutkovej povahy. K širším okolnostiam prípadu uviedla, že nie je pravdou, že by sa obvinený pokúšal o dohodu o vysporiadaní majetku v ich bezpodielovom spoluvlastníctve. Zmier o vysporiadaní majetku bývalých manželov bol súdmi schválený až v roku 2021. Rodinný dom v Žiline bol tzv. holodom a až do mesiaca marec 2017 mal obvinený brániť poškodenej dom užívať a dokončiť ho. Argument o naturálnom plnení formou možnosti užívania rodinného domu v W. preto pokladá za zavádzajúci. Taktiež za neprijateľnú považuje poškodená argumentáciu obvineného o nepatrnej závažnosti jeho skutku, keď podľa jej názoru sa úmyselne vyhýbal plneniu vyživovacích povinností od novembra 2014 do mája 2019. Taktiež nie je pravdou, že by mu bol úplne zamedzovaný styk s deťmi, nakoľko z 99 možných prípadov vzájomného kontaktu, došlo k jeho kontaktu s deťmi 23-krát a 4-krát umožnila poškodená kontakt s deťmi obvinenému aj mimo určený čas. Taktiež v čase psychického zrútenia obvineného, t. j. v rokoch 2013 a 2014 užíval len homeopatiká a dokonca znalkyne z odboru

psychológie a psychiatrie v konaní o zníženie výživného, mu ani neodporúčali invalidný dôchodok. Napriek ním tvrdenému nepriaznivému zdravotnému stavu, sa vzdal lepšieho zárobku a začal pracovať ako zamestnanec novovzniknutej spoločnosti A., s. r. o. so sídlom v H., ktorou jedinou spoločníčkou a konateľkou sa stala jeho matka, ktorá pod cenu kúpila zubnú techniku a v tých istých priestoroch, pre tých istých zubárov a s tými istými zamestnancami začala podnikáť z pohodlia svojho domova v W. a odborným garantom tejto činnosti sa stal jej bývalý manžel. Pokiaľ obvinený uvádza, že uhradil dlžné manželské výživné vo výške 6.000,- Eur, tak dlžné výživné uhradil, respektíve ich od neho vymohla exekútorka až v decembri 2018. Poškodená z vyššie uvedených dôvodov navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Na vyjadrenia prokurátorky a poškodenej k dovolaniu v rámci repliky reagoval obvinený, ktorý sa vyjadril k bližším okolnostiam vysporiadania majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (BSM) zo svojho pohľadu. Poprel vlastníctvo motorového vozidla zn. BMW alebo zubnej techniky, zopakoval svoje tvrdenia o použití ním zarobených finančných prostriedkov, alebo utržených z predaja do spoločných nehnuteľností v BSM a uviedol, že vyživovacie povinnosti v plnom rozsahu neplnil z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. Za nepravdivé taktiež pokladá tvrdenia poškodenej o tom, že mu umožňovala kontakt s deťmi, keď súd v konaní o výkon rozhodnutia mal konštatovať, že v dôsledku konania matky došlo k narušeniu vzťahov medzi obvineným a deťmi v takej miere, že výkonu rozhodnutia nemožno vyhovieť. Za nepreukázané má obvinený aj tvrdenie, že by bol odborným garantom v obchodnej spoločnosti jeho matky. Zároveň nie je pravdou, že predaj jeho spoločnosti matke bol iba formálny - spoločnosť jeho matky nemá ani totožných zamestnancov a ani klientov. Pokiaľ ide o manželské výživné, tak toto nevymohol exekútor v Českej republike, nakoľko vo veci manželského výživného neprebehlo exekučné konanie. Toto výživné uhradil potom, čo mal na jeho úhradu finančné prostriedky. Obvinený zotrval na podanom dovolaní v celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajkyne (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok [§ 372 ods. 1 Trestného poriadku].

Najvyšší súd zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na neprávnom právnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod uplatnený obvineným, v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov (pozri R 47/2014-II). Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní, ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku], bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad, nesprávna subsumpcia (podradenie), odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Obvinený v dovolaní nenamietal, že skutok, za ktorý bol odsúdený, bol

podradený pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu. Predovšetkým namietal a spochybňoval, že trestné sudy nesprávne posúdili predbežnú právnu otázku týkajúcu sa výšky jeho vyživovacích povinností k jeho dvom maloletým deťom, keď dospeli k záveru, že s výnimkou obdobia evidovania jeho osoby medzi uchádzačmi o zamestnanie od 07. marca 2017 do 31. augusta 2017 mal vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom vo výške stanovenej súdnymi rozhodnutiami vydanými v civilných konaniach. Pokiaľ dovolací súd podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, tak rovnako ani v rámci tohto dovolacieho dôvodu nemôže skúmať správnosť a úplnosť právnej otázky (výška vyživovacích povinností obvineného), na podklade ktorej bol skutkový stav ustálený. Zároveň dovolací súd pripomína, že vykonávanie a následné hodnotenie vykonaných dôkazov je esenciálna súčasť rozhodovania, ktorá prináleží sudcom a je predovšetkým vykonávaná v rámci základného trestného konania. Pokiaľ obvinený ďalej namietal, že podľa jeho názoru v konaní nebolo preukázané vydanie oprávnenej osoby do nebezpečenstva núdze [§ 207 ods. 3 písm. a/ Trestného zákona], jedná sa rovnako o námietku skutkovú (proti správnosti zisteného skutkového stavu a vyjadreného v tzv. skutkovej vete), ktorou uplatňovaný dovolací dôvod nemožno naplniť. Rovnako tento dovolací dôvod nenapĺňa ani tvrdenie obvineného, že v trestnom konaní nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu v podobe jeho zavinenia. Totožný záver ako je vyššie uvedený, v súvislosti s námietkou údajnej absencie subjektívnej stránky, vyplýva aj zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 39/2010 zo 14. júna 2010, publikované pod č. R 3/2011, na ktoré v podrobnostiach dovolací súd odkazuje.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Pokiaľ obvinený tvrdil, že závažnosť skutku mu kladeného za vinu má byť nepatrná v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, tak uvedené tvrdenie o nepatrnej závažnosti jeho skutku nemožno akceptovať, nielen s ohľadom na dĺžku doby, počas ktorej obvinený riadne neplnil svoje vyživovacie povinnosti k dvom maloletým deťom (viac ako 5 rokov, od 01. novembra 2014 do 12. novembra 2019), s ohľadom na rozsah neplnenia vyživovacích povinností (obvinený dobrovoľne uhrádzal vyživovaciu povinnosť v meniacom sa rozsahu, približne ako na jedno dieťa) ako spôsobu vykonania skutku, pričom závažnosť jeho skutku výrazne zvyšuje aj okolnosť, že sa bez dôležitých dôvodov sám vzdal nadpriemerného príjmu, ktorý dosahoval pred rozvodom manželstva. Rovnako nemožno pri posudzovaní závažnosti skutku kladeného mu za vinu ani odhliadnuť od toho, že riadnym neplnením vyživovacích povinností vzniklo nebezpečenstvo núdze pre oprávnenú osobu ako následok jeho skutku. Napokon dovolací súd v súvislosti s nastolenou otázkou závažnosti skutku pripomína, že v zmysle § 207 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase skutku je trestné neplnenie zákonnej vyživovacej povinnosti najmenej za tri mesiace v období dvoch rokov, pričom obvinený svojím nekonaním zákonom stanovené minimálne podmienky a dobu, výrazne a mnohonásobne prekročil.

Obvinený namietal, že sa nemôže zbaviť dojmu, že bol v konaní diskriminovaný na podklade jeho sexuálnej orientácie, pretože sudca odvolacieho súdu mal uviesť, „nech mu pomôžu jeho priatelia“. K tomu treba uviesť, že z obsahu spisu nie je zjavné, či k takémuto výroku sudcu skutočne došlo. Takéto vyjadrenie sudcu by bolo treba každopádne považovať za nevhodné a nenáležité, i keď samo osebe by nemohlo vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a len ťažko by bolo možné hovoriť o tom, že je diskriminačné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci nie je daný dôvod dovolania predpokladaný ustanovením § 371 ods. 1 písm. i) a e) Trestného poriadku, a preto dovolanie obvineného T. S. na verejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.